

Smalle weegbree

Als u vanuit Ermelo over de Konijnenwal naar de natuurtuin loopt, passeert u vlak voor de natuurtuin links een veld vol wilde bloemen. Een bordje aan het hek geeft aan dat dit verzorgd is door "De Gazon Specialist".

U ziet, een gazon kan meer zijn dan gras. (Iets om volgend jaar eens op Wimbledon uit te proberen, wilde bloemen langs de lijnen van het tennisveld? Verzorgd door De Gazon Specialist. Het tennist misschien wat minder, maar het ziet er een stuk vrolijker uit.)

Deze Gazonspecialist is goed in weegbree. In de voorzomer stond op dit veld alleen maar smalle weegbree, uitbundig te bloeien. Verder nog niets. Nu staat hij nog steeds te bloeien. Hij bloeit door tot ver in de herfst. Weinig planten hebben zo'n lang seizoen.

Misschien vindt u smalle weegbree niet bijzonder. Ik wel. Smalle weegbree is gelukkig niet zeldzaam, al woekert hij niet. Hij stelt weinig eisen. Rijke of arme grond, dat maakt niet uit. Hij groeit overal waar wat zon is. In bermten, op velden en uiteraard ook in de natuurtuin. Weegbree is heel sterk. Het is net goed parket. Al loop je er jaren lang overheen, het slijt niet. Hij groeit en bloeit gewoon door.

Het geheim van de smalle weegbree

Door die eigenschappen is hij niet zeldzaam. Maar wel bijzonder. Bijzonder mooi, vind ik. Kijk eens goed naar de bloem. Dat kleine bruine bolletje, omringd door een witte krans. Als een klein aureooltje, of het kapsel van een benedictijner monnik. Gaat u eens 's morgens vroeg of 's avonds op pad, door de knieën en dan zo'n bloem in tegenlicht bekijken. Ach, zo mooi.

Verder heeft smalle weegbree een bijzondere eigenschap. Omdat ik die kende, mocht ik als jochie meevoetballen met de jongens uit de buurt. Dat zit zo. In onze buurt werd veel

gevoetbald. Dat wilde ik ook. Maar ik kon niet goed schoppen. Dus ik mocht niet meedoen, alleen toekijken. Zo waren bij ons de kindervetten.

Langs het voetbalveldje stonden veel brandnetels. Regelmatig viel de bal daar in. Mama Haas had mij geleerd dat smalle weegbree de pijn van brandnetelsteken tegen gaat. Een blad van smalle weegbree stuk wrijven, dat over de brandnetelplek wrijven, weg brandnetelpijn. Ik dacht dat iedereen dat wist. Dat was niet zo.

De voetballende jongens durfden de bal niet uit de brandnetels te halen. Ik wel. Weegbreeblaadje erover, klaar. Na drie keer heb ik gezegd dat ik de bal alleen nog uit de brandnetels zou halen, als ik ook mee mocht voetballen. Dat mocht. Yes!!!

Met mijn voetbalkunsten is het nooit veel geworden. Maar ik heb veel gelukkige uren op het veldje doorgebracht. Dankzij mijn geheime kennis van de weegbree. Ik ben Mama Haas en de smalle weegbree er nog steeds dankbaar voor.